

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 28.07 2011 r.

PG VII G 025/85/11
dot. GMS – WP – 159/11

SEKRETARIAT SZEFA KS
L.dz.
Data wpływu 29.07.2011

Pan
Lech Czapla
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze

W związku z przedstawionym do zaopiniowania *rządowym projektem ustawy o redukcji niektórych obowiązków dla obywateli i przedsiębiorców* - uprzejmie informuję, że projekt ten nie nasuwa uwag i zastrzeżeń o charakterze merytorycznym, z punktu widzenia zadań prokuratury.

Pozwalam sobie jedynie na zauważenie, że tytuł ustawy nie odpowiada w pełni jej treści i zakresowi regulacji, a poza tym nie wypełnia zalecenia zawartego w § 96 zasad techniki prawodawczej (załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej – Dz. U. Nr 100, poz. 908). Zgodnie z tym przepisem w tytule ustawy zmieniającej ustawę lub ustawy jej przedmiot określa się przez użycie zwrotu „ustawa o zmianie ustaw”.

M. Kowalska

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego

M. Kowalska
Człowiek Prokuratora Generalnego

PRZEWODNICZĄCY
Rady Ubezpieczenia Społecznego Rolników

Al. Niepodległości 190, 00-608 Warszawa,
tel. 0-22 592 64 13; fax: 0-22 592 66 50
www.krus.gov.pl; e-mail: radarolnikow@krus.gov.pl

Warszawa, dnia 28.07.2011 r.

RR 023 / 4 / 11

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz.

Data wpływu 29. 07. 2011

Szanowny Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

W odpowiedzi na pismo znak GMS – WP – 173 – 159 / 11 z dnia 22 lipca 2011 r. uprzejmie informuje, że opinia w sprawie rządowego projektu *ustawy o redukcji niektórych obowiązków dla obywateli i przedsiębiorców* została wyrażona w dniu 28 lipca 2011 r. na posiedzeniu Komisji Nadzwyczajnej „Przyjazne Państwo” przez przedstawiciela Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

Z poważaniem

PRZEWODNICZĄCY
RADY UBEZPIECZENIA SPOŁECZNEGO
ROLNIKÓW

Andrzej Kosiniak-Kamysz

GŁÓWNY INSPEKTOR PRACY

Anna Tomczyk

Warszawa, dnia 02.08.2011 r.

G/GNN/073/ - 4024 - 2 / 11

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz.

Data wpływu 02.08.2011

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

00-902 Warszawa

ul. Wiejska 4/6/8

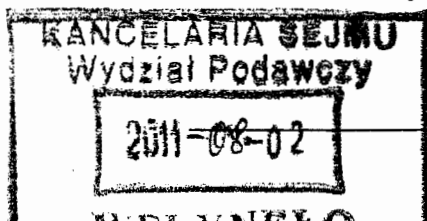
Szanowny Panie Ministrze,

W związku z pismem z dnia 22 lipca 2011 r., znak GMS-WP/73-159/11, przekazującym projekt ustawy o redukcji niektórych obowiązków dla obywateli i przedsiębiorców wyrażam opinię dotyczącą:

1. zmiany art. 168 ustawy Kodeks pracy (tekst jednolity: Dz. U. 1998 r. Nr 21 poz. 94, ze zm.).

Państwowa Inspekcja Pracy pozytywnie odnosi się do projektu zmiany art.168 ustawy Kodeks pracy w zakresie wydłużenia końcowego terminu wykorzystania urlopu zaległego. Należy wskazać, że już w 2009 r. Państwowa Inspekcja Pracy zwróciła się do Ministra Pracy i Polityki Społecznej z wnioskiem o podjęcie działań legislacyjnych umożliwiających pracownikom wykorzystanie urlopu zaległego do 31 sierpnia kolejnego roku kalendarzowego.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na zdanie drugie art. 168 ustawy Kodeks pracy, zgodnie z którym obowiązek udzielenia zaległego urlopu w terminie określonym w tym przepisie nie dotyczy części urlopu udzielanego zgodnie z art. 167² ustawy Kodeks pracy. Projekt ustawy w tym zakresie stanowi powtórzenie obecnie obowiązującej regulacji art. 168 ustawy Kodeks pracy.

Powyższy zapis budzi wiele wątpliwości i stanowi przedmiot rozbieżnych interpretacji. Zgodnie z przyjętym przez Państwowa Inspekcję Pracy stanowiskiem Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej zdanie drugie art. 168 ustawy Kodeks pracy należy rozumieć w ten sposób, że obowiązek udzielenia urlopu zaległego w terminie określonym w tym przepisie (obecnie do końca I kwartału następnego roku kalendarzowego) nie dotyczy urlopu na żądanie, z którego pracownik nie skorzystał w poprzednim roku. Jeżeli więc przykładowo pracownikowi pozostało 10 dni urlopu zaległego, a w poprzednim roku w ogóle nie korzystał z urlopu na żądanie, to 6 dni urlopu zaległego należy pracownikowi udzielić najpóźniej do 31 marca następnego roku, natomiast pozostałe 4 dni urlopu to tzw. zaległy urlop na żądanie, który może zostać udzielony pracownikowi w późniejszym terminie, a więc po 31 marca. Nie sposób przy tym ustalić końcowego terminu wykorzystania takiego urlopu.

Trudno znaleźć uzasadnienie dla wyłączenia z obowiązku udzielenia urlopu zaległego w terminie wskazanym w przepisie art. 168 ustawy Kodeks pracy części urlopu udzielanej na żądanie, z której pracownik nie skorzystał w poprzednim roku kalendarzowym. Urlop na żądanie jest de facto szczególnym trybem udzielania urlopu, z którego pracownik może, ale nie musi skorzystać w danym roku kalendarzowym w rozmiarze przewidzianym w art. 167² ustawy Kodeks pracy (4 dni). Uprawnienie to nie przechodzi na rok następny, co powoduje, że brak jest uzasadnienia dla wyodrębniania tej części urlopu z kategorii urlopu zaległego i tworzenia odrębnej kategorii zaległego urlopu na żądanie, której pracodawca nie ma obowiązku udzielić pracownikowi w terminie określonym w art. 168 ustawy Kodeks pracy.

W świetle powyższego wskazane byłoby przeformułowanie art. 168 ustawy Kodeks pracy w taki sposób, aby obowiązek udzielenia pracownikowi zaległego urlopu w terminie wskazanym w tym przepisie obejmował całość urlopu zaległego jakim dysponuje pracownik, tj, zarówno urlop niewykorzystany w terminie ustalonym zgodnie z art. 163 ustawy Kodeks pracy, jak również urlop na żądanie, z którego pracownik nie skorzystał w poprzednim roku. W tym celu z art. 168

proponuje się wykreślić zdanie drugie, a w zdaniu pierwszym zastąpić wyrazy „w terminie ustalonym zgodnie z art. 163” wyrazami „w danym roku kalendarzowym”.

2. zmiany art. 213 ustawy Kodeks pracy (tekst jednolity: Dz. U. 1998 r. Nr 21 poz. 94, ze zm.).

Zmiana treści art. 213 ustawy Kodeks pracy likwiduje obowiązek zapewnienia przez pracodawcę, aby budowa lub przebudowa obiektu budowlanego, w którym przewiduje się pomieszczenia pracy, była wykonana na podstawie projektów pozytywnie zaopiniowanych przez uprawnionych rzeczoznawców, zgodnie z odrębnymi przepisami. Może to doprowadzić do tego, że projekty nie będą opiniowane przez rzeczoznawców pod względem zgodności przyjętych rozwiązań z przepisami bezpieczeństwa i higieny pracy, wymaganiami ergonomicznymi oraz z Polskimi Normami, a także sprawdzenia czy przyjęte rozwiązania likwidują bądź ograniczają zagrożenia, jakie może spowodować projektowany proces technologiczny.

Praktyka opiniowania dokumentacji inwestycji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy funkcjonuje w systemie prawnym od 1967 r. Wykreślenie omawianego obowiązku z art. 213 ustawy Kodeks Pracy **spowoduje likwidację sprawdzonego, jednolitego systemu oceny projektów obiektów budowlanych, który od kilkudziesięciu lat funkcjonuje w Polsce.** Dotyczy on uzgadniania projektów budowanych i przebudowywanych obiektów budowlanych przez uprawnionych rzeczoznawców do spraw:

- 1) bezpieczeństwa i higieny pracy pod względem bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ergonomii – zgodnie z art. 213 § 1 ustawy Kodeks pracy oraz rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie rzeczoznawców do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 247, poz. 1835, ze zm.), wydanym na podstawie art. 9 ust. 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz.U. Nr 89, poz. 589, z późn. zm.).

Rzeczoznawca ds. bhp posiada uprawnienia, nadane przez Głównego Inspektora Pracy, do opiniowania projektów nowo budowanych lub

przebudowywanych obiektów budowlanych albo ich części, w których przewiduje się pomieszczenia pracy pod względem zgodności z przepisami bezpieczeństwa i higieny pracy oraz wymaganiami ergonomii. Opiniuje projekty architektoniczno-budowlane, technologiczne i inne, których rozwiązania mają wpływ na stan bezpieczeństwa i higieny pracy.

Rzeczoznawca opiniuje projekty biorąc pod uwagę specyfikę, charakter i przeznaczenie obiektu budowlanego lub jego części, a zwłaszcza warunki wynikające z części technologicznej projektu.

- 2) sanitarnohigienicznych w zakresie wymagań sanitarnych i zdrowotnych – zgodnie z art. 34 ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.) i rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 29 listopada 2002 r. w sprawie rzeczoznawców do spraw sanitarnohigienicznych (Dz.U. Nr 210, poz. 1792),
- 3) zabezpieczeń przeciwpożarowych w zakresie ochrony przeciwpożarowej – zgodnie z art. 6 ustawy o ochronie przeciwpożarowej (Dz.U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380, z późn. zm.) i rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 121, poz. 1137, z późn. zm.).

System taki, poprzez możliwość weryfikacji dokumentacji na etapie projektowania obiektów budowlanych, zapobiega powstawaniu zagrożeń (biorąc pod uwagę różnorodne aspekty bezpieczeństwa i ochrony zdrowia) w warunkach użytkowania obiektu. Jest to system sprawdzony i efektywnie funkcjonujący. Dzięki niemu w nowobudowanych i przebudowywanych zakładach pracy stan bezpieczeństwa jest na stosunkowo wysokim poziomie.

Należy zaznaczyć, że art. 5 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r. nr. 243, poz. 1623) stanowi, że obiekt budowlany wraz ze związanymi z nim urządzeniami budowlanymi należy, biorąc pod uwagę przewidywany okres użytkowania, projektować i budować w sposób

określony w przepisach, w tym techniczno-budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej, zapewniając m.in.:

- spełnienie wymagań dotyczących bezpieczeństwa pożarowego,
- spełnienie wymagań dotyczących odpowiednich warunków higienicznych i zdrowotnych oraz ochrony środowiska,
- warunki bezpieczeństwa i higieny pracy.

Tak sformułowany przepis nakłada określone obowiązki na projektanta, ale nie zabezpiecza inwestora przed błędem projektowym. Dlatego też wymóg uzyskania pozytywnej opinii wymienionych wyżej rzeczoznawców (specjalistów) wspiera projektanta w wypełnianiu powyższych obowiązków.

W ocenie Państwowej Inspekcji Pracy informacja o bezpieczeństwie i ochronie zdrowia, sporządzana przez projektanta jako koordynatora do spraw bezpieczeństwa i ochrony zdrowia na etapie projektowania, nie w pełni realizuje cel określony w dyrektywie 92/57/EWG dotyczącej wdrożenia minimalnych wymagań bezpieczeństwa i ochrony zdrowia na tymczasowych lub ruchomych budowach (ósmą szczegółową dyrektywą w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.UrzUEŁ z 1992 r. nr 245 poz. 6).

Informacja ta odnosi się wyłącznie do etapu budowy, z całkowitym pominięciem kwestii związanych z bezpieczną eksploatacją obiektu, jego utrzymaniem - konserwacją i naprawami. Natomiast artykuł 4. ww. dyrektywy zatytułowany „Etap przygotowania inwestycji: zasady ogólne” stanowi, że: „Inwestor zastępczy albo, w stosownych wypadkach, inwestor zobowiązany jest do uwzględnienia ogólnych zasad bezpieczeństwa i ochrony zdrowia podanych w dyrektywie 89/391/EWG na wszystkich etapach projektowania i przygotowania inwestycji, a zwłaszcza: - przy opracowywaniu architektonicznych, technicznych i/lub organizacyjnych założeń planowanych prac lub etapów prac, które mają przebiegać jednocześnie lub kolejno; - przy szacowaniu czasu wymaganego do zakończenia tych prac lub etapów prac.” Współpraca projektanta z rzeczoznawcą do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy podczas powstawania projektu, wynikająca z istniejącego obecnie obowiązku uzyskania opinii, stanowi

uzupełnienie wymogów określonych w dyrektywie. Pozwala na: wyeliminowanie ewentualnych problemów związanych z eksploatacją obiektu lub jego utrzymaniem, a przy opiniowaniu projektów uwzględniających technologię w projektowanym obiekcie wyeliminowanie zagrożeń wynikających z procesów pracy oraz wskazanie rozwiązań ergonomicznych, np. przy wymianie urządzeń - oświetlenia, central wentylacyjnych usytuowanych na dachu lub podczas mycia szklanych elewacji i nieotwieralnych okien, odśnieżania dachu. Często tego rodzaju zagadnienia umykają projektantom lub są traktowane marginalnie wśród problemów architektonicznych, konstrukcyjnych i technicznych. Rzeczoznawca do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy, jednocześnie jako osoba z wiedzą i doświadczeniem zawodowym w procesie budowlanym (często są to osoby posiadające uprawnienia budowlane do projektowania lub nadzorowania robót budowlanych) wspiera projektanta podczas realizacji podstawowych zadań związanych z projektowaniem, dając rękojmię zastosowania w obiekcie bezpiecznych i funkcjonalnych rozwiązań technicznych i technologicznych.

Zmiana art. 213 ustawy Kodeks pracy może doprowadzić do **sukcesywnego zmniejszania się liczby rzeczoznawców** do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ergonomii, która nie jest duża w skali kraju, szczególnie w odniesieniu do budownictwa specjalistycznego. Tym bardziej, że są oni obowiązani do podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez:

- udział, nie rzadziej niż co 5 lat, w okresowych szkoleniach organizowanych dla rzeczoznawców w jednostce organizacyjnej upoważnionej przez Głównego Inspektora Pracy;
- zaznajamianie się z nowo wydanymi przepisami, z Polskimi Normami i wydawnictwami dotyczącymi bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ergonomii.

Obowiązek uzyskania opinii właściwych rzeczoznawców, w tym rzeczoznawcy do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy został nałożony na projektanta (art. 20 ust.1 pkt. 2 ustawy Prawo budowlane). Zatem inwestor, w tym inwestor będący w przyszłości pracodawcą, nie musi podejmować żadnych działań organizacyjnych w tym zakresie. Nie ponosi z tego tytułu żadnych

obciążeń organizacyjnych, natomiast koszt finansowy uzgodnień i opinii jest wliczony w cenę projektu. Należy wspomnieć, że opinia w zakresie bezpieczeństwa i higieny nie stanowi znaczącego wydatku jednostkowego, przy wycenie dokumentacji projektowej obiektu. Natomiast **całkowity koszt dokumentacji projektowej** wraz z wymaganymi opiniami, uzgodnieniami i sprawdzeniami rozwiązań projektowych przeciętnie **wynosi 1-3% kosztów inwestycji**.

Wbrew oczekiwanym oszczędnościom, brak opinii w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy w dokumentacji projektowej może powodować przeciwny skutek – wzrost kosztów po stronie pracodawcy. W fazie projektowania obiektu dużo łatwiej wprowadzić zmiany uwzględniające uwagi i zastrzeżenia rzeczoznawcy, bez ponoszenia dodatkowych kosztów. Natomiast jeżeli inspektor pracy, już po zrealizowaniu obiektu i przekazaniu do użytkowania, stwierdzi w nim niezgodności z wymaganiami przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (np. dotyczące pomieszczeń pracy) wówczas – aby doprowadzić ten stan do zgodnego z przepisami – może okazać się niezbędna kosztowna rozbiórka i przebudowa. Oczywiście inwestor (pracodawca) może dochodzić swoich praw z tytułu błędu projektanta na drodze sądowej, ale będzie to stanowiło kolejną uciążliwość przy prowadzeniu działalności.

Zatem proponowana nowelizacja art. 213 Kodeksu pracy może spowodować zniesienie mało znaczącego obciążenia finansowego inwestorów (pracodawców, w tym zagranicznych) kosztem pogorszenia warunków bezpieczeństwa i higieny pracy w obiektach budowlanych, w których przewiduje się pomieszczenia pracy, a także w zakresie spełniania wymagań związanych z technologią i ergonomią. **Państwowa Inspekcja Pracy jest za utrzymaniem art. 213 Ustawy Kodeks pracy w dotychczasowym brzmieniu.**

2 porobomellus
